

ΔΡΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Μ. ΜΠΟΥΣΙΑ

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

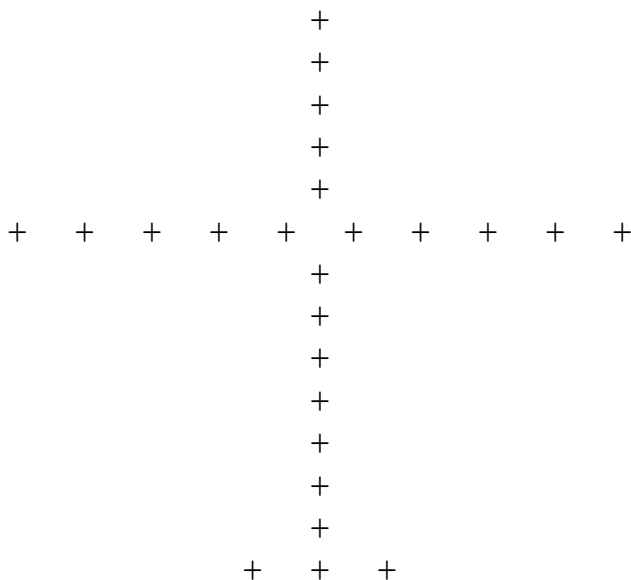
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Δ Α Ν Ι Η Λ

ΤΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΟΥ

ΤΟΥ ΑΡΤΙΩΣ ΕΝ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΟΙΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ (1846-1929)

ΑΘΗΝΑΙ 2000

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΑΝΙΗΛ

ΤΟΥ ΑΡΤΙΩΣ ΕΝ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΟΙΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ἡ μνήμη αὐτοῦ τελεῖται τῇ Δευτέρᾳ μετὰ τὴν Β΄ Κυριακὴν
τοῦ Ματθαίου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ Σύναξις Πάντων τῶν
Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ Μπούσια

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν εἰς τὸ "Κύριε ἐκέκραξα" ἱστῶμεν
στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

" Κατέθελξας πόθῳ με, Χριστέ,
καὶ τῷ Σῶ ἡλλοίωσας
ἐνθέῳ ἔρωτι δοῦλόν σου
τὸν πολυτλήμονα",
γεγηθὼς κραυγάζων
τὰ τερπνὰ κατέλιπες
τοῦ βίου, Δανιὴλ ἀξιόγαστε,
καὶ ἐπωμάδιον
τὸν σταυρόν σου αἵρων ἤσκησας
ἐν τῷ ᾄθῳ
ἀρτίως ὡς ἄσαρκος.

Ποθῶν βιοτὴν μοναδικήν,
Δανιὴλ θεσπέσιε,
οἴκου σεμνοῦ καὶ πολύπαιδος
βλαστὲ θειότατε,
τῆς προσύλου πάσης
καὶ ματαίας σχέσεως
ἐκ τῶν ἐνιαυτῶν σῆς νεότητος
ὑπερεφρόνησας
καὶ Κυρίῳ εὐηρέστησας
νυχθημέροις
ἐν ᾄθῳ παλαίσμασιν.

Ἐπόλινσας, μάκαρ Δανιήλ,
ἐνδοτέραν ἔρημον,
αὐχμῶσαν, ἄνυδρον, ἄνικμον
καὶ δυσπροσπέλαστον
τῶν ἐν μεσημβρίᾳ
παρυφῶν τοῦ Ἀθωνος
καὶ τῶν Κατουνακίων ἰσάγγελος
οἰκῆτωρ πέφηνας,
ἀσκητὰ πανιερώτατε,
ἀενάου
εὐχῆς ἐργστήριον.

Κατηύθυνας, πάτερ, ἀπλανῶς,
Δανιήλ, σοῖς γράμμασι
πρὸς ἐν Χριστῷ ὁλοκλήρῳσιν
πιστῶν συστήματα
καὶ ποδηγετήσας
μοναζούσας ἄριστα
τῆς Τήνου καὶ Αἰγίνης πρὸς θέωσιν
φιλίᾳ κρείττονι
συνεδέθης τῷ θεόφρονι
Νεκταρίῳ
τῷ κλέει τῆς πίστεως.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Τὸν σπόρον τῆς μοναχικῆς βιοτῆς δεξάμενος ἐν Σμύρνη
ὡς γῆς ἀγαθῇ πλουσίους ἐν Ἀθωνι καρποὺς ἀρετῆς ἐξήνεγκας,
Δανιήλ, μονοτρόπων ἐγκαλλώπισμα·
τοῖς πάλαι γὰρ στοιχήσας ὁσίοις
θεοπρεπῶς ἐπολιτεύσω
καὶ σκεῦος εὐχρηστον γέγονας τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος·
καὶ νῦν Χριστοῦ τὴν μεγαλοπρέπειαν θεώμενος ἐν τῇ ἄνῳ
πόλει
μὴ παύσῃ Αὐτοῦ δεόμενος ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου
καὶ σωτηρίας τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ἀπόστιχα. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Ὅσιε Δανιήλ,
ὁ τῶν Κατουνακίων
τὴν ἔρημον οἰκήσας,
ῥοαῖς αὐτὴν ἰδρώτων
σῶν θείων καθηγίαςας.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ἄστρον ἀρτιφανὲς
ἀμέμπτου πολιτείας,
ἀνέτειλας ἐν ἁθῶ
καὶ ἅπαντας ἀκτῖσι
σῶν ἀρετῶν ἐφώτισας.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ἐνθεε Δανιήλ,
ὁ χάριτι τῇ θείᾳ
καὶ διακρίσει πάντας
πιστοὺς χειραγωγήσας,
ἀφθίτου δόξης ἔτυχες.

Δόξα. Τριαδικόν.

Σκέπε, Τριὰς σεπτὴ,
τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας
ψυχῆς ἐν κατανύξει
καὶ Δανιήλ καμάτους
τοὺς ἱεροὺς γεραίροντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐφορε θαυμασιᾷ
τοῦ Ὁρους τοῦ Ἁγίου,
Κυρία Θεοτόκε,
ἐλέησον σοὺς δούλους
ἀεὶ σε μακαρίζοντας.

Νῦν ἀπολύεις...τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ
Μεγάλου Ἑσπερινοῦ καὶ Απόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

**Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν τὸ "Μακάριος ἀνὴρ" , εἰς δὲ τὸ
"Κύριε ἐκέκραξα" ἱστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς
Προσόμοια.**

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὑπὲρ κηρίον καὶ μέλι,
σεπτέ, σὲ ἠδυναν

πατέρων θεοπνεύστων
αἱ σοφαὶ παραινέσεις,
αἱ ῥήσεις, νουθεσίαι καὶ διδαχαὶ
ἐκ νεότητος χρόνων σου

καὶ τὸ γλυκύτατον νέκταρ τῆς ἀρετῆς,
Δανιήλ, ἐν σοὶ ἀπέσταζον.

"Καλὸν ἐστὶν εἶναι ᾧδε"
ἡμᾶς ἀνέκραζες,
ὅτε τῆς Θεοτόκου
κατεσκήνωσας ὄρος
ἐφάσει ὀλοθύμῳ σοί, Δανιήλ,
νεαυγὲς ἄστρον χάριτος,
ἐπαγγελίας ὃ ἄλλην γῆν ἀληθῶς
ἐλογίζου θεοοίκητον.

Τὸν ἐραστὴν ἡσυχίας
καὶ ταπεινώσεως,
ὑπακοῆς τὸ βάθρον,
προσευχῆς τὸ ταμεῖον
καὶ σύννοικον ἀγνείας καὶ ἀρετῆς,
Δανιήλ, εὐφημήσωμεν,
ὥσπερ θεράποντα τίμιον τοῦ Χριστοῦ
καὶ ἀζύγων ὑποτύπωσιν.

Τὰς παρυφὰς τὰς πετρώδεις
τοῦ ὄρους Ἀθωνος
ἃς ὀχετοὶ δακρύων
καὶ ἰδρώτων ἀζύγων
πιαίνουσιν καὶ μύρον αἱ δαψιλῶς
ἀγιότητος χέουσι
σεπτὴν κονίστραν ἐπέλεξας, Δανιήλ,
τῆς ἀόκνου σου ἀσκήσεως.

Θλίψεις μικρὰ δι' ἀγάπην
θεοῦ, ἐγίγνωσκες,
κρείσσων ἐστὶ μέγαλου,
Δανιήλ μάκαρ, ἔργου
ἀθλίπτως τελουμένου· ὅθεν σαρκὸς
τὰς κινήσεις κατέπαυσας
σκληραγωγίᾳ συντόνῳ καὶ διαρκεῖ
τοῦ θανάτου μνήμη, πάνσοφε.

Ὡς καθαρὸς τῇ καρδίᾳ
χάριν ἀπείληφας
τὰς πλάνας διακρίνειν
πτερνιστοῦ τοῦ ἀρχαίου
καὶ πάντας κατευθύνειν πρὸς ἀτραπούς,

Δανιήλ, τῆς θεώσεως
χειραγωγίᾳ τοῦς πόθῳ σὴ ἀπλανεῖ
καταφεύγοντας ἐκάστοτε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´

Ὡς ἀστὴρ νεοφανῆς ἀνέτειλε σήμερον τῇ Ἐκκλησίᾳ
ἢ φωτοφόρος μνήμη Δανιήλ, τοῦ νέου ὁσίου,
μοναστῶν καὶ μιγᾶδων τοῦ Ἀθῶ χορείας καταυγάζουσα·
οὗτος γὰρ ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως πυρσεύμασι
πρὸς ὕψος ἀρετῆς καὶ διακρίσεως ἤρθη
καὶ ψυχῶν οἰακοστροφὸς ἀπλανῆς ἐδείχθη
τῶν ποθουσῶν τὴν θέωσιν·
καὶ σὺν τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ἀθωνítais πατράσιν
ἀγαλλόμενος ἐν πόλῳ δόξης
ὡς αὐτῶν μιμητῆς καὶ ὁμότροπος
Χριστῷ ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία
Παρθένε,...

**Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ
Ἀναγνώσματα.**

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. α´ 1 - 8)

Ἀγαπήσατε δικαιοσύνην οἱ κρίνοντες τὴν γῆν, φρονήσατε
περὶ τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι καὶ ἐν ἀπλότητι καρδίας
ζητήσατε αὐτόν· ὅτι εὕρίσκεται τοῖς μὴ πειράζουσιν αὐτόν,
ἐμφανίζεται δὲ τοῖς μὴ ἀπιστοῦσιν αὐτῷ. Σκολιοὶ γὰρ
λοιγισμοὶ χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ, δοκιμαζομένη τε ἡ δύναμις
ἐλέγχει τοῦς ἄφρονας. Ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν οὐκ
εἰσελεύσεται σοφία, οὐδὲ κατοικήσει ἐν σώματι καταχρέῳ
ἁμαρτίας· ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείαςφεύζεται δόλον καὶ
ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων καὶ ἐλεγχθήσεται
ἐπελθούσης ἀδικίας. Φιλῶνθρωπον γὰρ πνεῦμα σοφία καὶ οὐκ
ἠθώσσει βλάσφημον ἀπὸ χειλέων αὐτοῦ· ὅτι τῶν νεφρῶν αὐτοῦ
μάρτυς ὁ Θεὸς καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἀληθῆς καὶ
τῆς γλώσσης ἀκουστής· ὅτι πνεῦμα Κυρίου πεπλήρωκε τὴν
οἰκουμένην καὶ τὸ συνέχον τὰ πάντα γινῶσιν ἔχει φωνῆς. Διὰ
τοῦτο φθεγγόμενος ἄδικα οὐδεὶς μὴ λάθῃ, οὐδὲ μὴ παροδεύσῃ
αὐτόν ἐλέγχουσα ἡ δίκη.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. γ´ 1 - 9)

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν
βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ

ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. δ' 1 - 10)

Τέκνον, τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ μὴ ἀποστερήσης καὶ μὴ παρελκύσης ὀφθαλμοὺς ἐπιδεσεῖς. Ψυχὴν πεινῶσαν μὴ λυπήσης καὶ μὴ παροργίσης ἄνδρα ἐν ἀπορίᾳ αὐτοῦ. Καρδίαν παρωργισμένην μὴ προσταράξης καὶ μὴ παρελκύσης δόσιν προσδεομένου. Ἰκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου καὶ μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ πτωχοῦ. Ἀπὸ δεομένου μὴ ἀποστρέψης ὀφθαλμόν καὶ μὴ δῶς τόπον ἀνθρώπῳ καταράσασθαί σε· καταρωμένου γάρ σε ἐν πικρίᾳ ψυχῆς αὐτοῦ ἐπακούσεται ὁ ποιήσας αὐτόν. Προσφιλῇ συναγωγὴν σεαυτὸν ποίει καὶ μεγιστᾶνι ταπείνου τὴν κεφαλὴν σου. Κλῖνον πτωχῷ τὸ οὖς σου καὶ ἀποκερίθητι αὐτῷ εἰρηνικὰ ἐν πραύτητι. Ἐξελοῦ ἀδικοῦμενον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος καὶ μὴ ὀλιγοψυχῆσης ἐν τῷ κρίνειν σε. Γίνου ὀρφανοῖς ὡς πατὴρ καὶ ἀντὶ ἀνδρὸς τῇ μητρὶ αὐτῶν· καὶ ἔσῃ ὡς υἱὸς Ὑψίστου καὶ ἀγαπήσει σε μᾶλλον ἢ μήτηρ σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα
Ἦχος α'.

Αγάλλου ἐν Κυρίῳ Κατουνακίων ἡ περίχωρος
καὶ σκίρτα ὁ Ἀγιώνυμος Ἀθως
Δαυιὴλ τοῦ ὁσίου τελοῦσα ἐν ἔσμασι τὴν ἐτησίαν μνήμην·
ὑπερφυῶς γὰρ οὗτος ἀσκήσας
καὶ τῆς ἀρετῆς ὀφθεῖς σύννοικος
θεοπρεπῶς ἐδοξάσθη καὶ Ἀγγέλων συνόμιλος γέγονε·
καὶ νῦν τῆς μελλούσης ἀπολαύων μακαριότητος
Θεὸν δυσωπεῖ τὸν εὐτίλατον Κύριον
συναριθμῆσαι ἡμᾶς Ἀγίοις
τοὺς αὐτοῦ τὰ σκάμματα μέλποντας.

Ἦχος β'.

Ἐκ παιδὸς ἀγαπήσας τὸν Θεάνθρωπον Κύριον
καὶ Αὐτοῦ τὰ ἐντάλματα ποθήσας τηρῆσαι
ὑπερόπτης φθαρτῶν ἀπάντων, Δανιήλ, πέφηνας·
σὺ γὰρ αἵρων ἐπωμάδιον τὸν ἐλαφρὺν τοῦ Σωτῆρος ζυγὸν
πρὸς ἀσκητικοὺς ἐχώρησας ἀγῶνας
καὶ τὸν νοῦν σου ἀνέτεινας πρὸς τὰ αἶδια καὶ μένοντα·
αὐτῶν οὖν κατατρυφῶν νῦν ἐν οὐρανίοις λειμῶσι
πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσαι
τῆς ἐν πόλῳ μακαριότητος.

Ἦχος γ´.

Τὸν μὴ ἐπιλανθανόμενον τῆς φιλοξενίας κατὰ τὸ Παύλειον
ῥῆμα
καὶ ἑαυτὸν ἀναλώσαντα
ταῖς γραπταῖς πρὸς τοὺς πιστοὺς νουθεσίαις,
νέον Ἀθωνίτην πατέρα, Δανιήλ τὸν πάνσοφον, ἐγκωμιάσωμεν·
οὗτος γὰρ ὀλοθύμῳ προσκολληθεὶς τῷ Κυρίῳ
καὶ τῆς πρακτικῆς ἀγάπης πρὸς Θεὸν καὶ τὸν ἑγγιστα
ὀφθεὶς ἐνδιαίτημα,
μοναστῶν ὑποτύπωσις καὶ κανὼν καὶ ὑπόδειγμα ὦφθη ἀρτίως
ἐν ταῖς μεσημβριναῖς ὑπωρείαις τοῦ Ἀθωνος·
ὅθεν πάντες θαυμάζοντες τὴν αὐτοῦ θεοφιλεῖ πολιτείαν
καὶ ὡς κοινωνὸν τῆς δόξης Κυρίου γεραίροντες
τὰς αὐτοῦ θεοπειθεῖς ἱκεσίας ἐκδεχόμεθα πρὸς βίον
κρείττονον.

Ἦχος δ´.

Θεοφιλεῖ ἀγωγῇ καὶ ἀσκήσει τοῖς πάλαι ἀμιλληθεὶς ὁσίοις
τῶν ἱσῶν βραβείων ἐκείνοις μετέσχες, Δανιήλ θεοφόρε,
τελέσας ἐν Ἀθῶνι τὸν ἀγῶνά σου·
ὑποποιῶ γὰρ ταπεινώσει καὶ ἡσυχίᾳ τελεῖα σὸν βίον ἀνύσας
τῷ σῷ ποθουμένῳ ὑπήντησας Νυμφίῳ
καὶ τῆς Ἀγγέλων χαρᾶς ἡξιώθης ὡς ἰσάγγελος·
καὶ νῦν Ἀθωνιτῶν ὁσίων συνὼν τοῖς δῆμοις
καὶ μακαρίας ἐμφορούμενος ἀγαλλιάσεως
πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως λύτρωσαι
τοὺς ἐορτάζοντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Νεκταρίου τοῦ νεοφανοῦς ὁσίου φίλε καὶ ὁμότροπε,
ὁ τῶν Κατουνακίων τὰς πετρώδεις ὑπωρείας τοῦ Ἀθωνος
λειμῶνα δείξας τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος
ἀσκητικοῖς, Δανιήλ, παλαισμάσιν ἐθεώθης κατὰ μέθεξιν·
καὶ νῦν ἐπάθλων ἀξιωθεὶς οὐρανίων
ἀγιάσματος πηγὴν ἡμῖν κατέλιπες

τὴν θήκην τῶν τιμίων λειψάνων σου·
καὶ πρεσβευτῆς θερμότατος ἡμῶν γέγονας πρὸς Κύριον
τῶν τιμώντων ἐν ῥσμασι τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου
φύλαττε,

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χαίροις, στρουθίον ἐρημικόν,
ὁ ὑψιπέτης ἀετὸς τῆς ἀσκήσεως,
ὁ πήξας τὴν καλιάν σου
καμάτων ὑπερφυῶν
ἐν Κατουνακίοις,
πάτερ ὅσιε·
ἀκάματε μέλισσα
ἀρετῆς ἡ παράγουσα
μέλι ἐκ πέτρας,
Δανιήλ μάκαρ, ἡδιστον
διακρίσει σου
καὶ σοφίᾳ ἐνθέῳ σου
πάντας πιστοὺς καθήδυνας
θερμῶς προσιόντας σοι,
ὧν καὶ ἰθύντωρ ἐγένου
πρὸς σωτηρίαν ἀλάνθαστος·
Χριστὸν οὖν δυσώπει
παρασχεῖν τοῖς σὲ τιμῶσι
τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ ὑπερόπτης φθαρτῶν
καὶ πάσης σχέσεως ῥεούσης, ἰσαγγελε,
ὁ τρίβοις ἀκολουθῆσαι
μοναδικῆς βιοτῆς,
Δανιήλ, ποθήσας
ἐκ νεότητος·
βλαστὲ Σμύρνης ἔνδοξε,
ἐπινεύσει τῆς χάριτος
λαβῶν μητρός σου
τὴν εὐχὴν ἀνεχώρησας
ἐκ τοῦ οἴκου σου
καὶ χοροῖς προσεχώρησας
ἐπιζητούντων θέωσιν
ἄζύγων, μακάριε,
οὐσπερ ἡγλάϊσας ἄρτι
ἀσκητικοῖς σου παλαίσμασιν
εὐχῇ, ταπεινώσει

καὶ ὑπακοῇ ἀφάτῳ
ἐν ὄρει Ἀθωνος.

Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὁ ἐν Χριστῷ ἀληθῶς
τοῦ Νεκταρίου τοῦ σεπτοῦ φίλος γνήσιος,
τῆς Τήνου καὶ τῆς Αἰγίνης
μοναζουσῶν ἰθυστῆρ
δι' ἐγγράφου λόγου
πρὸς τελείωσιν·
ὡς σκεῦος γὰρ Πνεύματος
διαυγὲς χάριν εἴληφας
ἐκ τοῦ μακρόθεν
ἐπιλύειν προβλήματα
καὶ πρὸς θέωσιν
ὁδηγεῖν τοὺς προστρέχοντας
ταῖς θεαῖς νοουθεσίαις σου,
πανσόφοις διδάγμασι
καὶ φιλοθέῳ σου γνώμῃ,
ἐρημιτῶν ὁμοδίαιτε
τῶν πάλαι, ὁ ἄρτι,
Δανιήλ, εὐαρεστήσας
Χριστῷ ἀσκήσεσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Προσευχῆς καὶ νήψεως ἀρχέτυπον,
οἰκείῳ σου παραδείγματι ἀπλανῶς ἴθυνας πρὸς τελείωσιν
ἀσκητῶν καὶ εὐσεβούντων συστήματα,
Δανιήλ, πνευματέμφορε ὄσιε·
θεοσδότων γὰρ δωρεῶν τὸ πλήρωμα δεξάμενος
καὶ τοῦ ἐχθροῦ ὡς ἱστὸν ἀράχνης λύσας τὰ μηχανήματα
θεῷ καὶ ἀνθρώποις εὐηρέστησας
ἀσκήσει καὶ νοουθεσίαις σου·
μὴ παύσῃ οὖν τὸν σὲ ἀρτίως δοξάσαντα Κύριον
ἡμῖν ἰλεούμενος τοῖς πόθῳ ἀνευφημοῦσι
τὰ λαμπρά σου ἐν Ἀθωνι παλαιίσματα
πρὸς σωτηρίαν καὶ θέωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα, πρόσδεξαι.....

Νῦν ἀπολύεις....τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Μετελθὼν πολιτείαν σεμνὴν ἐν Ἀθωνι,
Κατουνακίων κοσμητορ,
θεοειδὲς Δανιήλ,
τὸ ἐκ πέτρας μέλι ἡδιστον παρήγαγες

τῆς ψυχοτρόφου ἀρετῆς
ὥσπερ μέλισσα, σοφέ,
ἀκάματος· ὅθεν πάντες
τῶν σῶν χαρίτων τρυγῶντες
ἀπεκδεχόμεθα σὴν εὐνοίαν.

Θεοτοκίον. Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος....

Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

**Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον τὸ Απολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ
Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.**

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ἀγκάλας πατρικᾶς, Δανιήλ, διανοίγων
τοῖς σπεύδουσι ταῖς σαῖς
πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις
σπουδαίως ἀνέπαυσας
καὶ πρὸς δρόμον κατηύθυνας
ἐπιγνώσεως
καὶ σωστικῆς μετανοίας,
θεοφώτιστε,
τοὺς δαπανῶντας ἀσώτως
τὸν βίον τὸν βρότειον.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὑψόθεν ἀκλινῶς,
Θεοτόκε, μὴ παύσῃ
Χριστὸν τὸν σὸν Υἱὸν
δυσωποῦσα διδόναι
σοῖς δούλοις ὑγίειαν
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος
τοῖς ἐκάστοτε
ἐν κατανύξει τιμῶσι
σὲ καὶ ῥήσασσι
μελισταγέσι σὸν Τόκον
τὸ θεῖον δοξάζουσι.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σπουδαίως ἐπέδωκας

τῷ ἀθλοθέτῃ Χριστῷ
ὡς δῶρον πολύτιμον
ὅλην ἱκμάδα ψυχῆς
τῆς σῆς καὶ ἀπείληφας
πνεῦμα θεοσοφίας,
Δανιὴλ θεοφόρε,
ὥσπερ τῆς προσφορᾶς σου
ἀντιμίσθιον θεῖον
καὶ πέφηνας πατέρων σεπτῶν
ἄρτι φῶς ἄδυτον.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λιμὴν ἀκλυδώνιστε,
θεογεννητορ, πιστῶν
καὶ ὄρμε γαλήνιε
τῶν ποντουμένων δεινῶς
ἐν βίου τοῖς κλύδωσι
σοῦ τὴν γαλήνην, Μῆτερ
ἀγλαὴ τοῦ Ὑψίστου,
τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει
ἀπλουμένην ὁ θεῖος
ἀνεῦρε Δανιὴλ ἐξ αὐτοῦ
χρόνων νεότητος.

**Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα.
Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.**

Τῆς διακρίσεως τὸ στηλογράφημα,
εὐχῆς καὶ νήψεως τὸ ἐνδιαίτημα
καὶ ἀκραιφνοῦς διαγωγῆς τὸν στῦλον τὸν φωτοφόρον,
Δανιήλ, ὑμνήσωμεν τῶν ὁσίων τοῦ Ἀθωνος
βήμασιν ἐπόμενον ἐν ἐσχάτοις τοῖς ἔτεσιν
ἐκλάμπαντα ἐκθύμως βοῶντες· Χαῖρε, ἡσυχαστῶν λαμπρότης.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν καταύγασον
φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Τόκου σου,
ἀγνὴ Παρθένε Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων,
καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου,
ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν τῇ ᾠρᾷ τῆς Κρίσεως
καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

**Τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.
Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.
Στίχος. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.**

Εὐαγγέλιον Ὅσιακόν.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὴν ἀσκητικὴν τρίβον ἀμέμπτως διανύσας
καὶ ὁσφράδιον τῆς ἀρετῆς γενόμενος
τῶν ἀπ' αἰῶνος ὁσίων τῆς δήμοις συνηρίθμησαι
καὶ τῆς ἐν Χριστῷ μακαριότητος ἡξίωσαι,
Δανιήλ Ἀθωνίτα, ἰσάγγελε·
αὐτῆς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον πρεσβείαις σου
πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἡσυχαστὰ ἐνθεώτατε,
ὁ ἄκρα ὑπακοῇ καὶ ἀσκήσει
εἰς δυσαντίβλεπτα ὕψη ἀρθεὶς ὁσιότητος
καὶ πιστοῦς ποδηγετήσας πρὸς θέωσιν.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου....

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

" Δανιήλ, Κατουνακίων φωστῆρα, γεραίρω. Χ. "

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ

Δεδοξασμένε Ἀθωνίτα ὅσιε,
πνευματικὲ Δανιήλ,
ἤδη συγχορεύων
ταῖς Ἀγγέλων τάξεσι
τὸν νοῦν μου φωταγώγησον
φωτοφόροις εὐχαῖς σου,
ὅπως ὑμνήσω ὁ ἄθλιος
τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν σου.

Ἀπεριτρέπτω λογισμῷ ἐμάκρυνας,
πάτερ σοφέ, Δανιήλ,
σῆς πατρίδος Σμύρνης
καὶ Σταυρὸν ἀράμενος
Χριστοῦ ἐπ' ὤμων ἰθυνας
τοὺς τιμίους σου πόδας
πρὸς Ὅρος τὸ Ἀγιώνυμον,
ὃ ἡγοῦ λιμένα οὐράνιον.

Νεολαμπὲς τῆς ἀρετῆς ἀμάρυγμα
καὶ ἀκραιφνοῦς, Δανιήλ,
ἀγωγῆς φωσφόρον
σέλας, ἐξανέτειλας

έν τοῖς ἐσχάτοις ἔτεσι
καὶ τῶν Κατουνακίων
συντόνοις μόχθοις σου ηὔγασας
ἔρημον πετρώδη καὶ ἄνικμον.

Θεοτοκίον

Τσχὺν Υἱοῦ σου τοῦ σεπτοῦ κατάπεμψον
πρεσβείαις τοῦ Δανιήλ,
ἀσκητοῦ τοῦ νέου,
Θεοτόκε Δέσποινα,
ἡμῖν τοῖς καταφεύγουσιν
έν δειναῖς τρικυμίαις
τῇ μητρικῇ παρρήσίᾳ σου
πρὸς τὸν πανευίλατον Κύριον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἥλιου καὶ Προδρόμου
ὥς ζηλητῆς ᾤκησας
ἔρημον τῶν Κατουνακίων,
ἦνπερ ἐπόλισας,
θεοειδὲς Δανιήλ,
καὶ καθηγίασας ὄμβροις
τῶν δακρύων, ὅσιε,
καὶ τῶν ἰδρώτων σου.

Λύσας ζόφωσιν, μάκαρ,
παθῶν αὐγαῖς πόνων σου
τῶν ἀσκητικῶν καὶ συντόνων
αἰγλήν ἐνδέδυσαι
τῆς ἀπαθείας σαφῶς,
ὥσπερ ἱμάτιον θεῖον,
Δανιήλ φωτόμορφε
καὶ ἰλαρώτατε.

Καθαρότητι βίου
εἰς ἀρετῆς μέγιστον
ἦρθης, Δανιήλ πάτερ, ὕψος
καὶ τὸ τρισήλιον
ὄντως δεξάμενος φῶς
φλογίνη στήλη ἐδείχθης
νήψεως καὶ χάριτος
τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον

Ἀνωδύνως τεκοῦσα
τὸν Πλαστουργόν, Δέσποινα,

καὶ ζωῆς ἡμῶν κυβερνήτην,
θεοχαρίτωτε,
λῦσον ὁδύνην ψυχῆς
σῶν οἰκετῶν τῶν δυστήνων
καὶ χαρᾶς τῆς κρείττονος
νοῦν ἡμῶν ἐμπλησον.

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεῖον κόσμημα Κατουνακίων,
νέον σέμνωμα πνευματοφόρων
καὶ σεπτῶν Ἀθωνιτῶν, σὲ γεραίρομεν,
ἡσυχαστὰ Δανιήλ, ἐνθεώτατε,
τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νήψεως πρόβoλε,
πόθῳ κράζοντες· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰλέωσαι
ἡμῖν τοῖς μεγαλύνουσι σὴν ἄσκησιν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φύλαξ ἄγρυπνε Ἀγίου Ὁρους,
περιτείχισμα ἐνασκουμένων
καὶ κραταίωμα πιστῶν ὁμηγύρεως,
θεοχαρίτωτε Μῆτερ τοῦ Κτίσαντος,
εὐλογημένη, ὑπέραγνε Δέσποινα,
καθικέτευε Χριστὸν καταπέμψαι ἅπασιν
τὸ ἄμετρον Αὐτοῦ καὶ Θεῖον ἔλεος.

Ὤδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχύς.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν
ἵνα Χριστοῦ ὠραιότητος
ἐν ἐσόπτρῳ
θεωρῆς τὴν ἔκβασιν
δι' ἡσυχίας καὶ προσευχῆς
ἐν τοῦ Ἀθω ἐρημίαις ᾤκησας
καὶ ἀειρῶντοιοις δάκρυσιν
ἀληθῶς ἐθεώθης,
Δανιήλ, καὶ συντόνοις ἀσκήσεσιν.

Ὁ ἀγαπῶν
ὑπὲρ τοῦς πάντας τὸν Κύριον,
Φιλοκαλίας
ἀναγνῶστα ἔνθεε,
θεοφορούμενε Δανιήλ,
πολυτέκνων γεννητόρων ἔκθρεμμα
καὶ ὑψηλὸν ἀνάστημα
τοῦ Ἀγίου τοῦ Ὁρους,
τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας ἐπάτησας.

Ὑδωρ ζωῆς
ἐν Σμύρνῃ, πάτερ, γευσάμενος
ἐκ τῆς κρήνης
ἐξομολογήσεως
ἐπλήσθης χάριτος, Δανιήλ,
καὶ ἐκκόπτων ἰδιόν σου θέλημα
προσῆλθες εἰς τὸν Ἀθωνα,
ἐνθα τῆς μετανοίας
ποταμοὺς σωτηρίους ἐξέβλυσας.

Θεοτοκίον

Νύκτα παθῶν
αὐγαῖς λιτῶν σου ἀπέλασον,
Θεοτόκε,
τῶν καταφευγόντων σοι
καὶ ἡμᾶρ πάμφωτον ἀρετῆς,
εὐλογημένη Μαριάμ, ἀνάτειλον
τοῖς πόθῳ μακαρίζουσι
σὲ εἰς πάντας αἰῶνας,
Δανιήλ τοῦ ὁσίου ἐντεύξεσι.

Ὡδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἀρσενίου ὁσίου,
Δανιήλ, ἐν Πάρῳ λαμπρῶς τοῦ ἀσκήσαντος
πρὸ ἀποταγῆς σου
τῶν τοῦ κόσμου ἡδέων ἀπείληφας
θείαν εὐλογίαν,
ἵνα ἀζύγων προσχωρήσης
τῶν ἐν Ἀθῶ βιούντων συστήμασι.

Κάλλει τῆς παρθενίας,
Δανιήλ, ὁσίων σεπτῶν ἀκροθίνιον,
ῶν κεκοσμημένος
εἰς μονὴν θείου Παντελεήμονος
Ἀθωνος προσῆλθες
καὶ διηκόνησας προθύμως
Σάββα τῷ μοναχῷ τῷ θεόφρονι.

Τερώτατε πάτερ,
τοῦ Χριστοῦ ἐπ' ὧμων σταυρὸν ἀράμενος,
Δανιήλ, διῆλθες
τὸν σὸν βίον δεινῶς κακουχούμενος
καὶ ἀνῆλθες χαίρων
εἰς θείας δόξης τὰς ἐπάλξεις
τῶν Ἀγγέλων γενόμενος σύναυλος.

Θεοτοκίον

Ως μητέρα γλυκεῖαν
τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος,
Κεχαριτωμένη,
εἰς αἰῶνας αἰώνων ὑμνοῦμέν σε
καὶ παρακαλοῦμεν·
μὴ διαλίπῃς δυσωποῦσα
τὸν Υἱόν σου ὑπὲρ τῶν προσφύγων σου.

Ῥδὴ στ´. Τὴν δέησιν.

Νεόφωτον ἄστρον ὅρους Ἄθωνος,
Δανιήλ, Βατοπεδίου ἀζύγους
ὑπακοῆς σου ἐφώτισας τρόπους
καὶ περιίπτασθαι πάντας κατέπιθες
εἰς σφαίρας θείας οὐρανῶν
ἐλαυνούσας γεῶδη σκοτόμαιναν.

Φῶς πέφηνας κοσμικοῖς, ὡς ἔγραψεν,
Ιωάννης ὁ τῆς Κλίμακος, πάτερ,
τοῖς καταφεύγουσι σαῖς νουθεσίαις
ταῖς φωτοβόλοις, φωστὴρ ἱλαρώτατε
ἐρήμου, μάκαρ Δανιήλ,
εὐσεβῶν ποδηγὲ πρὸς τελείωσιν.

Ως Ἄγγελος τῷ Χριστῷ ἐδούλευσας,
Δανιήλ, ἐν τῇ ἀνίκμῳ ἐρήμῳ
Κατουνακίων καὶ πάσας χορείας
τῶν ἀσκουμένων κατέπληξας πόνοις σου
τῆς θεαρέστου ἀγωγῆς
καὶ βιώσεως ὄντως θεόφρονος.

Θεοτοκίον

Σέ, Δέσποινα, προστασίαν ἄγρυπνον
καὶ γλυκεῖαν κεκτημένοι ἐλπίδα
ἐν τοῖς δεινοῖς καταφεύγομεν πίστει
τῇ ταχυνῇ ἀρωγῇ σου, Μητρόθεε,
ὡς εἰς λιμένα ἀσφαλῆ
καὶ τοῦ βίου λυτρούμεθα κλύδωνος.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ἀθωνιτῶν ὁσίων πάντων τὸν ἐπόμενον
τῇ ἀρετῇ καὶ διακρίσει ἐπαινέσωμεν
τὸν ἐκλάμπαντα συνέσει καὶ ἐγκρατείᾳ,
ὁδηγὸν εὐσεβοφρόνων ἀπλανέστατον
τὸν γενόμενον τὰ πάντα πᾶσι κράζοντες·
χριστοφίλητε Δανιήλ, χαῖρε, ὅσιε.

Ο Οἶκος

Ἀρρέυστα τὰ ἐν πόλῳ,
Δανιήλ, παιδιόθεν
ἐπόθησας σοφῶς ἐν τῷ βίῳ·
ὅθεν πάντα ῥευστὰ παριδὼν
ἐν Κατουνακίοις τὸν σὸν νοῦν ἔτεινας
πρὸς Κύριον καὶ ἡγείρας
χοροῦς τῶν ἀσκητῶν βοᾷν σοι·

Χαῖρε, τοῦ Ἀθωνος μαργαρίτης·
χαῖρε, συνέσεως ὑποφήτης.

Χαῖρε, ἀηδὼν ἐγκρατείας γλυκύφθογγε·
χαῖρε, νοερῶν στρατευμάτων ὁμόσκηνε.

Χαῖρε, Σμύρνης γόνε τίμιε, ὁ ἀσκήσει θεωθεῖς·
χαῖρε, κρήνης πόμα ἡδιστον δροσοβόλου, θεϊκῆς.

Χαῖρε, τῶν ἐν τῷ Ἀθῶ ἀσκουμένων λαμπρότης·
χαῖρε, σεπτῶν πατέρων τῆς ἐρήμου φαιδρότης.

Χαῖρε, ἀγνείας φάρος ἀείφωτος·
χαῖρε, ξενίας πύργος χρυσότευκτος.

Χαῖρε, σεπτοῦ Νεκταρίου ὁ φίλος·
χαῖρε, χοροῦ ἀσκουμένων ὁ λύχνος.

Δανιήλ, χαῖρε, ὅσιε.

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας. Εἴτα λέγομεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν
Δανιήλ, τοῦ ἁρτίως τὴν ἔρημον τῶν Κατουνακίων τοῦ Ἀθωνος
πολίσαντος.

Στίχοι

Χριστόν, Ὃν ὑμνησας ἐν Ἀθῶ ἀσκήσει
χεῖλεσι νῦν ὑμνεῖς, Δανιήλ, ἐν πόλῳ.

Συναξάριον

Ἡ ἱερὰ ἀπαρχὴ τῆς μοναστικῆς τῶν Δανιηλαίων ἀδελφότητος
ἐν Κατουνακίοις τοῦ Ἀθωνος, ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Δανιήλ,
ἁρτίως ἐξέλαμψεν ἀκτιῖσιν ἀσκητικῆς ἀγωγῆς καὶ πάντα
χριστιάνημον λαὸν κατεφώτισεν ἀπλανεῖ αὐτοῦ ποδηγεσίᾳ καὶ

σοφαῖς νουθεσίαις. Ἐλκων τὴν καταγωγὴν ἐκ Σμύρνης, καὶ δὴ ἐκ πολυτέκνου οἰκογενείας, παιδιόθεν ἐπόθησε Χριστῷ εὐαρεσῆσαι καὶ Αὐτῷ τὸν βίον ἀφιερῶσαι. Παροτρυνθεὶς πρὸς τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ ὁσίου τῆς Πάρου Ἀρσενίου ἔλαβε τὴν εὐχὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ εἰς Ἀθῶνα ἀφίκετο. Ἀσκηθεὶς τῇ ὑπακοῇ καὶ ταπεινώσει ἐν ταῖς μοναῖς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ Βατοπεδίου τὴν ἔρημον ὤκησε τῶν Κατουνακίων, ὡς στρουθίον φιλέρημον. Ἐν αὐτῇ ἰσαγγέλως ἐπολιτεύσατο καὶ διὰ τῶν γραπτῶν αὐτοῦ νουθεσιῶν ἴθυνε πρὸς θέωσιν πλῆθος εὐσεβοφρόνων καὶ μοναζουσῶν τοῦ Κεχροβουνίου τῆς Τήνου καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος Αἰγίνης. Συνεδέθη φιλία ἀδιαρρήκτῳ μετὰ τοῦ ὁσίου Νεκταρίου καὶ πολὺ ἀνέπαυσε τὸν ἕτερον τῶν ἁγίων τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Ἀλέξανδρον Μωραΐτίδην. Διακριθεὶς τῇ ἀδιαλείπτῳ εὐχῇ καὶ ξενίᾳ πρὸς πάντας τὸ ζῆν ἐξεμέτρησε καὶ Ἀγγέλων δήμοις συνηριθμήθη. Ἐν τῇ τῶν Ἁγίων Ἀθωνιτῶν Πατέρων Καλύβῃ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης Συνοδίας, τῆς μὴ εἰσέτι ἐπιλανθανομένης τῆς φιλοξενίας, ὡς ὁ αὐτῆς Γέρων καὶ ἰδρυτής, καὶ διακρινομένης διὰ τὴν μουσικὴν παιδείαν καὶ καλλιφωνίαν τῶν αὐτῆς μελῶν, τεθησαυρισμένα εἰσὶ τὰ τίμια αὐτοῦ καὶ χαριτόβρυτα λείψανα. Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Τόπον ἐπέλεξας σὼν πόνων,
Δανιήλ, οὗ ἀποπνέουσιν οἱ λίθοι,
ὥσπερ ὁ εὐλαβῆς
Μωραΐτίδης, γράφει,
ἀρρήτως ἁγιότητα
ἐξ ἀγώνων νυχθημέρων.

Ἥσυχνας θεία ἀγωγῇ σου,
Δανιήλ πνευματοφόρε, τὸν Βελίαρ
καὶ μελέτῃ γραφῶν,
εὐχῇ, γονυκλισίᾳ
καὶ κατατήξει σώματος
εὐηρέστησας Κυρίῳ.

Ῥαίνομεν ἅπαντες ἁσμάτων
μύρα, πάτερ Δανιήλ, τοὺς σοὺς καμάτους
καὶ τὴν κάραν τὴν σὴν
τὴν μυροβόλον πόθῳ
ἐν τῇ σεπτῇ Καλύβῃ σου
ἀσπαζόμεθα, παμμάκαρ.

Θεοτοκίον

Ἄνωθεν σκέπε, Θεοτόκε,
Δανιήλ τοῦ θεοφόρου ἱκεσίαις
ἀσκουμένων πληθύν
τοῦ Ὁρους τοῦ Ἁγίου
καὶ εὐσεβῶν ὁμήγυριν
μεγαλύνουσάν σε, Μῆτερ.

Ὡδὴ η΄. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Γέρας πάντιμον Ὁρους τοῦ Ἁγίου,
Δανιήλ, ἐξ αὐτοῦ
πανσόφως οὐκ ἐξῆλθες
ὥς ὑπεσχέθης ἐν κουρᾷ σου,, ὅσιε,
τῷ Σωτῆρι πάντων,
Ὁν ψυχῆς σου ὅλης
ἐφέσει κατεφίλεις.

Ἐξεχύθη τοῦ Πνεύματος ἡ χάρις
ἡ οἰκοῦσα ἐν σοὶ
εἰς ἅπασαν τὴν κτίσιν·
σὺ γὰρ ἐπήγασας ὕδωρ σωτήριον
τῷ γραπτῷ σου λόγῳ
ταῖς ἐνασκουμέναις
ἐν τῷ Κεχροβουνίῳ.

Ῥοῦν ἐξήρανας ῥύπου βορβορώδους
ἐπομβρίᾳ σεπτῇ
ἐπιστολῶν σου θείων
τὸν τὰς καρδίας πάντων κατακλύζοντα,
Δανιήλ, τῶν πίστει
σὴν ἐπιζητούντων
ἐν βίῳ προστασίαν.

Θεοτοκίον

Ἀγιάσματος οἶκος, Θεοτόκε,
τὰς καρδίας ἡμῶν
τῶν ἐναγῶν σου δούλων
τῶν πρεσβειῶν σου ὑσώπῳ ἐκκάθαρον,
Κεχαριτωμένη,
καὶ αὐλοῦ πλησον
αὐτὰς Υἱοῦ σου φέγγους.

Ὡδὴ θ΄. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰθύνας σου τὸν βίον ἀπὸ παιδός,
Δανιήλ, τὴν σὴν σάρκα ἐνέκρωσας
καὶ τὸν σὸν νοῦν
πρὸς Θεὸν ἀνέτεινας ἀκλινῶς·

διόπερ τὸν μισόκαλον
ἤσχυνας εἰς τέλος θείᾳ ῥοπῇ
καὶ τῆς φωτοφανείας
Ἀγγέλων τῶν κυκλούντων
τὸν τῆς δόξης Παντιάνακτα ἔτυχες.

Ῥημάτων σου σοφίᾳ, ὦ Δανιήλ,
ὁ θεόφρον ἠγάσθη Νεκτάριος
κανονισμὸν
ὁ σοὶ παραγγείλας αὐτοῦ μονῆς
τῆς ἐν Αἰγίνῃ, ὅσιε,
γνοῦς ἐν ταπεινώσει ἀσκητικῆς
σῆς βιοτῆς τὸν πλοῦτον
καὶ ἀρετῆς σου βάθος,
διακρίσεως, πάτερ, ἀρχέτυπον.

Ὡς θεῖον κατευθύντορα τῶν ψυχῶν
καὶ σοφὸν ὁδηγὸν λογιζόμενος
ὁ πολιδὸς
Δανιήλ, Φιλόθεος, τῆς μονῆς
τῆς Λογγοβάρδας πρόεδρος,
σαῖς πανσόφοις ἔσπευδε συμβουλαῖς
καὶ φιλοθέῳ γνώμῃ,
ὁ πλάνην διακρίνειν
εἰληφὼς χάριν ἀφθονὸν ἄνωθεν.

Θεοτοκίον

Χαρίτων σε ἀστείρευτον ποταμὸν
καὶ κρουνὸν δωρεῶν πολυχεύμονα,
Μῆτερ Θεοῦ,
πάντες ἐπιστάμεθα οἱ πιστοὶ
ἐκ τούτου ἀρρύστομοι
ὑδωρ τὸ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν
ἀγήρω τὴν ἐν πόλῳ,
ἀγνὴ Παρθενομήτορ,
καὶ χαρὰν ὄντως διαιωνωνίζουσιν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀθωνιτῶν ὁμήγυρις
πατέρων, ὑποδέξασθε
ἐν τοῖς σκηνώμασι δόξης
τὸν Δανιήλ ὀλοθύμως
ὑμᾶς τιμῶντα ὅσιον,
ἡσυχαστὴν καὶ νήψεως
τὸν ἐραστὴν ἀσκήσαντα
καθάπερ Ἀγγελος ἄρτι
φωτολαμπῆς καὶ φωσφόρος.

Θεοτοκίον

Θεοκυῆτορ Ἀνασσα,
Παμβασιλέως μέλαθρον
Χριστοῦ λαμπρόν, τοὺς σοὺς δούλους
τῆς Βασιλείας τῆς ἁνῶ
ἀξίωσον τοὺς ἄσμασι
τερπνοῖς σε μακαρίζοντας
καὶ ἀκλινῶς δοξάζοντας
τὸν σὸν πανίερον Τόκον,
δεδοξασμένη Παρθένε.

**Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστιῶμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια.**

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ, τοῦ παραδόξου θαύματος !

Πάτερ Δανιήλ, ἀσκήσεως
θεοτερποῦς ἐραστής,
ἡσυχίας καὶ νήψεως
ζηλωτῆς καὶ ἄριστος
ποδηγέτης πρὸς θέωσιν
ψυχῶν ὑπάρχων
ἀρτίως ἐλαμψας
ἐν ἐρημίᾳ
τοῦ ὄρους Ἀθωνος
καὶ κατεφώτισας
ἀρετῶν σου λάμπεσι καὶ ἀστραπαῖς
τῶν σεπτῶν ἀγώνων σου
χορὸν χριστῶνυμον.

Πάτερ Δανιήλ, φιλέρημον
στρουθίον ὥσπερ, σεπτὴν
καλιὰν τῶν καμάτων σου
ἐν ἐρήμῳ ἐπηξας
τῆς ἐνθέου ἀσκήσεως
καὶ τῷ Κυρίῳ
ᾠδῶν ἐκάστοτε
σὺν συνοδίᾳ
τῇ τῇ μελίρρυτα
ᾠσματα ἤνωσας
γῆν τε καὶ οὐράνια
καὶ ἀσκητῶν
τὴν πληθὺν κατηύφρανας
σοῖς προτερήμασι.

Πάτερ Δανιήλ, τῷ ἔρωτι
τοῦ Ζωοδότου τρωθεῖς

Τησοῦ ἐκ νεότητος
Σμύρνην ἐγκατέλιπες
γανυμένην σπαργάνοις σου
καὶ εἰς τὸ ὄρος
τὸ Ἀγιώνυμον
ἔδραμες χαίρων,
καθάπερ ἔλαφος,
ἄρτι, θεσπέσιε,
ἐπὶ τὰς τοῦ ὕδατος
πηγὰς ποθῶν
ὑδωρ τὸ ζωήρρυτον
ἀντλήσαι, ὅσιε.

Πάτερ Δανιήλ, Καλύβην σου
Πατέρων Ἀθωνιτῶν
εὐπρεπέστατον μέλαθρον
προσευχῆς ἀνέδιξας
καὶ ξενίας πρὸς ἅπαντας·
ὅθεν ἐν πόλῳ
ξενίας κρείττονος
τυχὼν πρεσβεύεις
τῷ Παντοκράτορι
δοῦναι ὑγίειαν
ἄμφω τοῖς τιμῶσί σου
πανευλαβῶς
τὰ πρὸς ὀλοκλήρῳσιν
σεπτὰ παλαίσματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Αἰετόρυτον σου δακρύων καὶ ἰδρώτων τοῖς χεύμασι
τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς σου κατελάμπρυνας
καὶ σαπφείροις ἀρετῶν ἀσκητικῶν αὐτὴν κατεκόσμησας,
Δανιήλ, διακρίσεως ἔσοπτρον·
ὥς κρήνη γὰρ ζωήρρυτος ἐν Κατουνακίοις ψυχὰς ἀνέψυξας
νάμασι νουθεσιῶν σου καὶ διαυγοῦς πολιτείας σου·
διὸ νῦν κληρονόμος γενόμενος τῆς ἁνῶ Βασιλείας
Κυρίῳ πρεσβεύεις ἀναψῦξαι τοὺς φλεγομένους τῇ ἁμαρτίᾳ
καὶ ἀγιάσαι τοὺς εὐφημοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε,...

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

ΕΝ Τῇ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ὁσίου ἡ
γ' καὶ ἡ στ' ᾠδή.

Ἀπόστολος πρὸς Γαλάτας (Κεφ. ε' 22 - στ' 2).
Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. ιγ' 10 - 17)

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις, διακρίσεως ὁ κανών,
Δανιήλ, πατέρων
ἐγκαλλώπισμα νεαυγῶν,
χαίροις, μονοτρόπων
ἀλείπτῃς καὶ ἰθύντωρ,
θεόφρον Ἀθωνῖτα,
πρὸς βίον κρείττονα.

Δίστιχον

Δανιήλ πρὸς θέωσιν ἤσεν καμάτων
τοῦ ἡσυχίαν φιλοῦντος Χαραλάμπης.

Τ Ε Λ Ο Σ

Κ Α Ι Δ Ο Ξ Α

Τ Ω Μ Ο Ν Ω Α Λ Η Θ Ι Ν Ω

Θ Ε Ω Η Μ Ω Ν

